

καί ἄλλαι ξετρολλαίνονται καί πέρνου τὰ βουνά.
Καί τὰ διαβάσεις ἄρρωστος αὐτὰ ἴσῃ κάμαρά σου
καί ἀισθάνει ἐπανάστασιν μεγάλην ἴσ' ἀντρά σου.

Ἐν τούτοις ὁ Θεόδωρος γαλκάζει κεραυνούς
καί ἐντάς νεφέλης μελανῆς πετᾷ ἴστους οὐρανούς.
Ἰστό ἕνα χέρι τό γυμνὸ κρατεῖ ἀστροπελέκι,
παλάτι ἔχει τό βουνοῦ καί ἐλπίδα τό τουφέκι.
καί ἕϊφος εἰς τὰς χεῖρας του κραδαίνων κοκπερόν
δέν ἀπέπτεται πικντάπαι τῆς Κόζικ τὸν γορόν.

Καί ἐνῷ ταρασσεται ἡ γῆ τῆς χώρας μας συμπάσης
μᾶς φεύγει καί ὁ μακαρονᾶς ἐκεῖνος Κουρτοπάσης
μὲ τό μονό του τό γυαλί, μέ τὴν χυτή του μύτη,
ποῦ ἔμπαινε καί ἀλώνιζε εἰς ἕνα καί ἄλλο σπῆτι,
ποῦ σύζυγοι τὰ ἔχασαν γιὰ τούτον σεβαστοί,
ποῦ καί φυλλάδα δι' αὐτόν ἐβγήκε χωριστή.

Μᾶς φεύγει ὁ Μαρκήσιος ποῦ ἴστού; καιροῦς ἐκείνους
κάθε στιγμή, ἔσφαιρῶνιζε χαρτζῆ ἴστων Δεληγιάννη,
ἡ τόσαις ἐργολάβαις του τὸν χαιρετοῦν μέ θρήνους
καί τώρα περὶ θά ρίχνωνται εἰς τὸν Φεδροσιάνη.
Σὲ χαιρετῶ, Μαρκήσιε, εἴπαι γιὰ τρελλό,
καί ἔσκουμπίσου γρήγορα καί σὺρε ἴστό καλό.

Γουρτ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ
ΔΕ-ΚΑΣΤΡΟΝ

Ἐρατεινὲ Κόμη.

Πιθανὸν νὰ ἐνόμισες, ὅτι σὲ ἐλησμόνησα, ἡπατήθης οὐ-
τως ἐξηγῶν τὴν μακρὰν σιωπὴν μου. Κατὰ τὰ χρονικὸν
αὐτὸ τῆς στιγμῆς μου διάστημα ἐζήτουν πνευματικὴν τρο-
φήν κατὰλληλον διὰ τὴν ἐλλογιμότητά σου καί μετὰ
πολλοὺς ἀγῶνας καί μόχθους κατώρθωσα ν' ἀνακαλύψω
τὴν Ἰσσοτοῦ Κόρη, τὴν ὁποίαν καί σοὶ ἀποστέλλω, ἵνα
τὴν διαφυλάττης μετὰ τῆς αὐτῆς περιπικθείας μεθ' ἧς
καί τὴν Μάρτυρα Αἰκατερίνην. Ἐκτός τῆς πρωτοτύπου
ταύτης μυθιστορίας εἶχον ὑπ' ὄψει μου διὰ νὰ σοὶ ἀπο-
στείλω καί μεταφράσεις τινὰς τῶν ποιημάτων τοῦ Βύ-
ρωνος, τὰς ὁποίας ἐξεπόννησεν ὁ κοινὸς ἡμῶν φίλος κ.
Ἰονοφάνης Ἰασονίδης καί ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ μακαρίᾳ τῇ
λήξει Σηματα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐλπίζω, ὅτι καί σὺ θὰ ἦσο συν-
δρομητὴς εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην δέν προκρίνω εἰς ἐ-
κτέλεσιν τῆς μελετηθείσης ταύτης πράξεως ἀναμμένων πλη-
ροφορίας.

Ἡ Ἰσσοτοῦ Κόρη εἶνε πρωτότυπος ἀληθῶς μυθιστο-

ρία συλληφθεῖσα ἐν τῇ κεφαλῇ φοιτητοῦ τῆς Νομικῆς, ὁ-
στις θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ λατρεύη τὴν Θέμιδα ἢ τὰς
Μούσας. καθ' ὅσον φαίνεται, ὅτι ὅσῃν καί ἐάν ἔχη ἐπι-
θυμίαν νὰ γνωρισθῇ μετ' αὐτῶν οὐδέποτε θὰ τὸ ἐπιτύχη.
Ἐάν μὲ νομίζης ἀπικισιόδοξον, ἀγαπητὲ Κόμη, ἀκουσον
πῶς ἀρχεται τοῦ ἀ' κεφαλαίου :

« Κατὰ τὸ Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 18. . . ὁπότε συνήθως
χειμῶν ἄγριος ἐπαπειλεῖ τοὺς κατοίκους, ἐνῷ πάντες οἱ
φανοὶ τῆς πόλεως Ἀθηναίων εἶχον σθεσθῆ, καθ' ὅτι ἤρχιζε
νὰ ὑποσκάζῃ ἡ ροδοδάκτυλος Αὐγὴ εἰς μικρὰν τινά. . . »
ὡς βλέπεις ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς ἀγνοεῖ τὴν σημασίαν
τοῦ ὑποσκάζω καί ὅτι ἡ ἐταιρία τοῦ ἀειρόφωτος ἀπὸ τῆς
συστάσεώς της οὐδέποτε ἐφώτισε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων.
« Ἐν τούτοις, ἐξακολουθεῖ, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ ὑε-
τώδους πέπλου νεφῶν, ἔτοιμος νὰ ἐκκραγῇ εἰς ραγδαιοτά-
την βροχὴν, ἣτις μετ' οὐ πολὺ ἤρχισε μετὰ βροντῶν καί
ἀστραπῶν νὰ πίπτῃ ψιλή, ψιλή. Κατέπαυσεν ὁμως αὐτὴ
μετ' ὀλίγον μὴ ἀντισχοῦσα εἰς σφοδρότατον ἀνεμὸν ὅστις
ἠγέρθη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὁ ἀνεμὸς κραταιω-
θεὶς ἤρχισεν ἄγριος χαμηλὰς τινὰς καί ἐτοιμορρόπους οἰ-
κίας νὰ καταρρίπτῃ, δένδρα νὰ ἐκρίζωνῃ καί τοὺς κατοι-
κούς νὰ ἐμβάλλῃ εἰς τρομόν καί ἀμηχανίαν. »

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερῆς ταύτης τῶν στοιχείων πάλης
πίπτει κεραυνὸς εἰς μικρὰν οἰκίαν ἐν ἣ κατῴκει γραῖα τις
ὑπερεξηκοντοῦτις ἔχουσα δεκαεπτὰ ἐτιδὰ κόρην ἀσθενοῦσαν
βραχέως καί ταύτην μὲν « ὀλίγου δεῖν ἐτύφλωσε τὴν δὲ κό-
ρην ἀφῆκε σχεδὸν ἡμιθανή ». Ἦδη ἀρχεται καί πάλιν ἡ
μετεωρολογία, ἣτις συνδέεται χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη πρὸς
τοῦτο μετὰ τῶν ἀνωτέρω δι' ἐνός ἐν τούτοις καί τὴν ἀφεύ-
κτως θὰ νομίση ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἔγραψεν ὁ φίλος κ.
Κοκκίδης.

« Ὁ ἀνεμὸς ἐν τούτοις ἐκόπασε καί διεδέχθη αὐτὸν γαί-
ρουσα ὡς νικητήρια ραγδαιοτάτη βροχὴ ἣτις καί αὐτὴ
οὐκ ὀλίγας καταστροφὰς τῇ πόλει ἐπήνεγκε. Ἐνεκὸν τοῦ
στενοῦ τῶν ὁδῶν τὰ ὕδατα πλημμυρήσαντα κατέκλυσαν
ὁδοὺς τινὰς τῆς πόλεως καί οὕτως ἐσχημάτισαν ἐνιαχοῦ
μεγάλως λίμνας ἐφ' ὧν ἔδλεπέ τις ἐπιπλέοντα κορμούς καί
κλώνους δένδρων σκνίδας καί ἄλλα παρόμοια ἀποκοπέντα
βεβαίως ἀπὸ τινὰς οἰκίας, ἐξ ὧν οὐκ ὀλίγας τὸ τοσοῦτον
ἐπειτα κίρνιδίως ἀναπτυχέν ἐκεῖνο μέγα ρεῦμα παρέσυ-
ρεν. »

Μετὰ ταῦτα ἡ βροχὴ παύει καί δι' ἐνός ἐτέρου ἐν τού-
τοις ἄμαζα ἀπὸ ρυτῆρος ἐλκυσνομένη ἵσταται πρὸ τῆς μι-
κρᾶς οἰκίας ἐν ἣ κατέπεσεν ὁ κεραυνός. Θὰ νομίσης, ὅτι ἡ
ἄμαζα αὐτὴ εἶνε τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ὅστις ἐ-
σπευσε νὰ ἐξετάσῃ ἐάν ὁ κεραυνὸς ἐπέφερε δυστυχήματα.
Ἠπατήθης! Ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἦτο ὁ Κλέανδρος μέλλων
ἐραστῆς τῆς Οὐρανίας — οὕτω ὀνομάζεται ἡ ψυχορρα-
γοῦσα — ὅστις μετὰ φρίκης εἶδεν ὅτι « οἱ τοῖχοι ἐκ τοῦ
κεραυνοῦ ἦσαν ἀπληθρακωμένοι ». Ὁ Κλέανδρος γονάτιζει
πρὸ τῆς Οὐρανίας ἣτις βλέπουσα αὐτὸν ἀναφωνεῖ :

— Σὺ ἐδῶ, κύριε Κλέανδρε ; σὺ, τοῦ ὁποίου οὐδέ τοῦ
κρασπέδου σου εἴμεθα ἀξιοὶ νὰ ψεύσωμεν ;

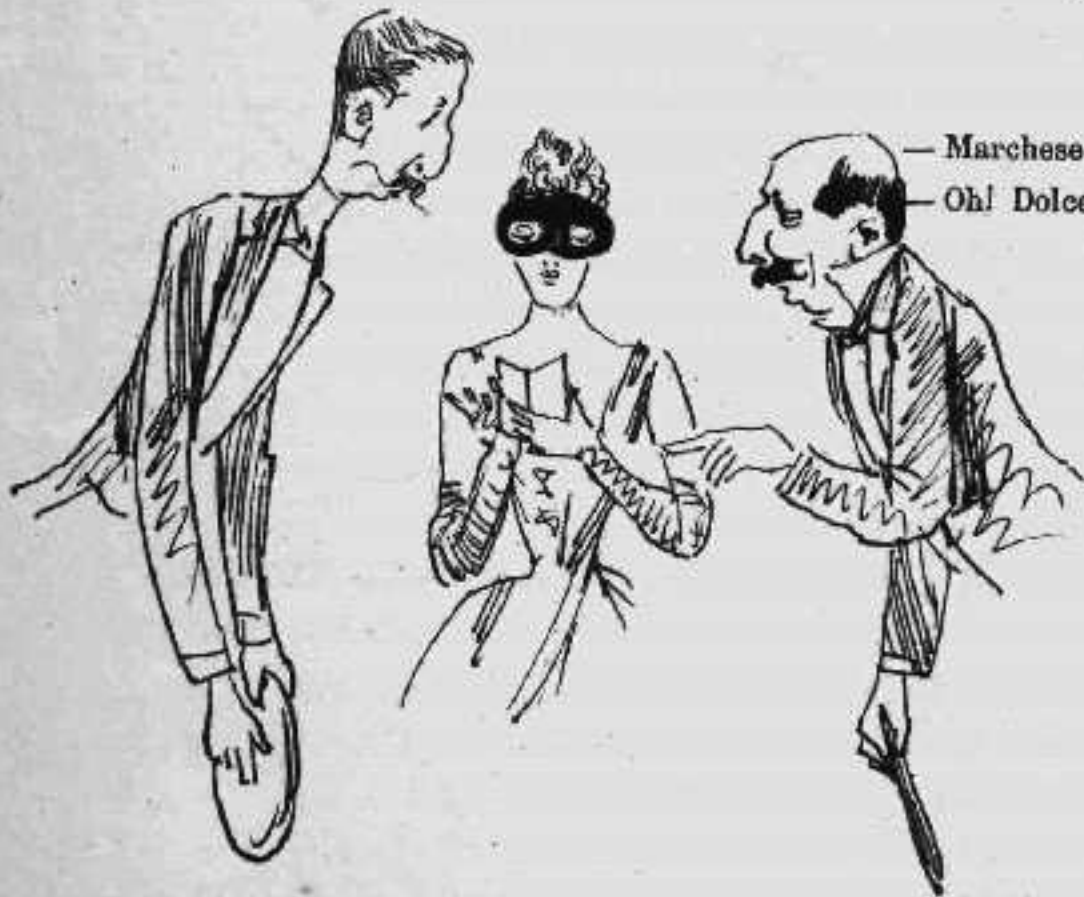
Ὁ κ. Κλέανδρος ὁμως, ἔχων μάλλον κοινωνιστικὰς ἰ-
δέας, δέν ἐξετάζει τὴν ἀνισότητά ταύτην, καί διατάσσει
τὸν ὑπὸ τὴν του Γεώργιον νὰ ἐνοικιάσῃ ἄλλην οἰκίαν,
καί νὰ ἐνεργήσῃ τὴν μετακόμισιν, χωρὶς κἂν ὁ σκληρὸς
νὰ ἐξετάσῃ ἐάν τὸ τοιοῦτον ἦτο ἐπόμενο νὰ χειροτερεύσῃ
τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς.

Εἰς ὀλίγας σελίδας ὁ συγγραφεὺς μετὰ ταῦτα ἐξετάζει

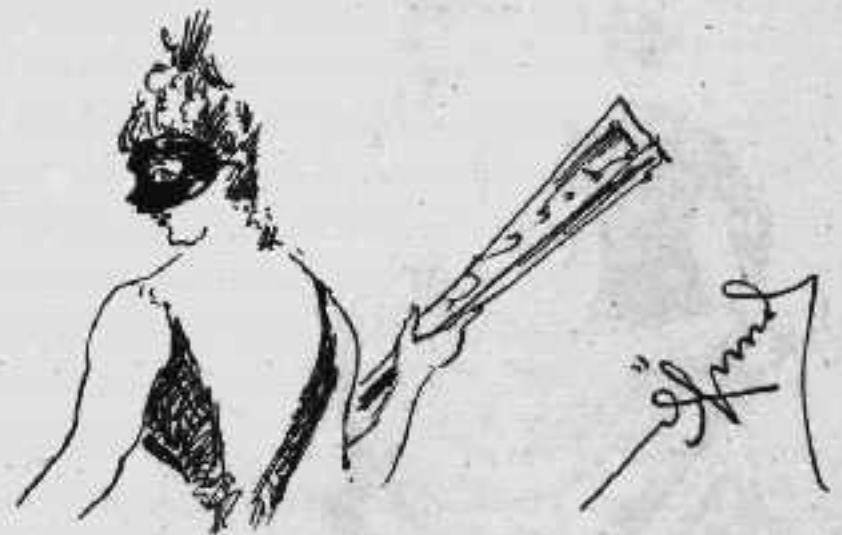

Handwritten signature

ΠΡΟΣ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΤΩΝ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΩΝ ΤΟΥ «ΑΣΤΥ»

- Marchese mio ... Sfidano e addio
 - Oh! Dolcezza perdute Memorie

τὰ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ Κλεάνδρου καὶ τῆς Οὐρανίας, ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς ὁποίας κρύπται — διὰ τὴν εὐχαριστήσιν φαίνεται — ἐν ἔτος.

Ἦδη μαντεύω, ὅτι θὰ μ' ἐρωτήσῃς ποῦ ἐγνωρίσθῃ ὁ Κλεάνδρος μετὰ τῆς Οὐρανίας. Ἐπειδὴ ἡ πρωτότυπος αὕτη μυθιστορία εἶνε τῆς μελαγχολικῆς ρομαντικῆς, ἐὰν δύναται τις νὰ εἴπῃ οὕτω, σχολῆς, ὁ συγγραφεὺς ἐθεώρησε καλὸν ὡς τόπον γνωριμίας νὰ προτιμήσῃ τὸ νεκροταφεῖον, ἔνθα μίαν πρῶταν ἐπορεύθη ἡ Οὐρανία, διὰ τὴν κλάυσιν τὸν ἀποθανόντα πατέρα της.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐφιππος παρουσιάζεται ὁ κ. Κλεάνδρος, ὅστις ἦτο ἀξιωματικός, ἐξελθὼν ἐκ τινος στρατιωτικῆς ἐν Ἑλλάδι Σχολῆς, πιθανὸν τῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν, ἡ ὁποία δὲν θὰ ὑφίστατο βεβαίως, καθ' ἂν χρόνον ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ νῶ του ἐσχιδίτζε τὴν πρωτότυπον μυθιστορίαν του. Ἡ δεσποινὶς Οὐρανία κατ' ἀρχὰς φοβεῖται, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα καθησυχάζει, διότι ὁ κ. Κλεάνδρος «τὴν τύπτει εἰς τὸν ὄμον» καὶ ἀναφωνεῖ :

— Μὴ φοβοῦ, δεσποινίς, καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος εἶμι.

Ἀμφιβέλλομεν, ἐὰν ὁ συγγραφεὺς, εὐρασκόμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κλεάνδρου θὰ ἠδύνατο νὰ διαβεβαιώσῃ τὸ αὐτό. Μετὰ τὴν γνωριμίαν ἀνεχώρησαν ὁμοῦ, προπορευομένης τῆς Οὐρανίας τέσσαρα βήματα. Καίτοι ἡ Οὐρανία ἐβάδιζε πεζῇ, καίτοι ὁ Κλεάνδρος ἐβάδιζεν ἐφιππος καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε διάστημα τεσσάρων, ὡς εἶπομεν, βημάτων, ἐν τούτοις ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐκράτει αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς! Ἐκ τούτου εὐλόγως δύναται νὰ εἰκάσῃ τις ὅτι, ἢ ὁ ἐραστὴς ἢ ἡ Οὐρανία εἶχε χεῖρας μήκους τοῦλάχιστον τριῶν βημάτων.

* *

Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην συνάντησιν, τὸ δεύτερον εἶδε τὴν Οὐρανίαν ὁ κ. Κλεάνδρος εἰς τὴν θείαν του ράπτουσαν ἔκτοτε δὲν τὴν εἶδε εἰμὴ ὅτε καὶ ἡμεῖς τὴν εἶδαμεν κατακειμένην ὑπτιᾶν ἕνεκεν ἀσθενείας καὶ... τοῦ καταπεσάντος κεραυνοῦ. Καίτοι ὁμοῦς ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς δὲν τὴν ἐβλεπεν ἐν τούτοις τὴν ἡγάπα ἐμμανῶς! Εἰς τὸ αἶσθημα τοῦ ἔρωτος ὁ συγγραφεὺς ἀντιτάσσει ἕτερον κῆθημα : τὸ καθῆκον πρὸς τὴν πατρίδα, ὅπερ καὶ ὑπερισχύει. Ὁ Κλεάνδρος λοιπὸν πορεύεται εἰς τὰ σύνορα — ἐνταῦθα ὑπονοεῖται ἡ τελευταία ἐπιστρατεύσις — καὶ διατελεῖ ἐν ἀλληλογραφίᾳ μετὰ τῆς Οὐρανίας ἡ ὁποία ὁμοῦς τὸν λησμονεῖ καὶ ἐρᾶται, ὡς ἰδιότροπος γυνή, πτωχοῦ τινος δυσειδοῦς ἐξ ἀσῆμου γένους. Τὸ διάθημα τοῦτο πληγώνει εἰς τὰ καίρια τὴν μητέρα της, ἣτις καὶ ἀποθνήσκει. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου διαλυθείσης τῆς ἐπιστρατεύσεως ἕνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἔρχεται εἰς Ἀθήνας ὁ κ. Κλεάνδρος, ἀφοῦ ἀπέστειλε πλείστας ἐπιστολάς, ὧν τὸ κείμενον παρατίθησιν ὁ συγγραφεὺς. Ἀπασαὶ αὗται αἱ ἐπιστολαὶ διατελοῦσιν εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν μετὰ τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ, τὸ ὁποῖον δυνάει ὅτι ὁ κ. Κλεάνδρος ἠδύνατο κάλλιστα νὰ εἶνε ἀξιωματικὸς ἀλλὰ δι' οὐδεμίαν ἄλλην θέσιν ἦτο κατάλληλος, οὔτε δι' ὑψηλῆς τῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ ἐραστὴς βλέπει τὴν ἐρωμένην του εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλου καὶ αὐτοκρονεῖ εἰς τὸ νεκροταφεῖον μετὰ τοῦτο ἡ σκληρὰ ἐρωμένη προκρονεῖ κατὰ τρόπον τὸν ὁποῖον μόνον ὁ συγγραφεὺς ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ καὶ ἀποθνήσκει καὶ αὐτὴ εἰς τὸ νεκροταφεῖον πίπτουσα ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ κ. Κλεάνδρου ὅστις, Κύριος οἶδε, πρὸ πόσου χρόνου εἶχε ταφῆ.

* *

Ἐξ ὄλων τῶν προσώπων, ὡς βλέπει, εὐγενέστατε Κόμη,

ὁ συγγραφεὺς ἐρπίσθη μόνον τοῦ πτωχοῦ δυσειδοῦς καὶ ἀσῆμου ἐραστοῦ, ὅστις βεβαίως θὰ θρηνῆ ταύτην τὴν στιγμὴν τὴν ἀπώλειαν τῆς Οὐρανίας, ὅπως καὶ ἐγὼ θρηνῶ τώρα τὴν ἀπώλειαν τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον κατηνάλωσα θέλων νὰ σὲ ἔχω ἐνήμερον εἰς τὴν φιλολογικὴν κίνησιν τῶν Ἀθηνῶν.

Τσοπανάιος

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Ἀδύνατον ἀληθῶς ἀποδείξει εἰς ἄνθρωπον λογικὸν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι μετὰ πολλῶν μηνῶν ἀνακρίσεις, ἀπολύτως οὐδὲν ἴχνος φαίνεται περὶ τῆς κλοπῆς τοῦ νομισματικοῦ μουσείου, περὶ κλοπῆς ἐπιστημονικῆς, ὡς τὴν ὠνόμασαν, δύο καὶ ἡμίσεως περίπου χιλιάδων νομισμαμάτων. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει καθ' ἣν δύο καὶ ἡμισυ χιλιάδες νομίσματα ἐπιστημονικῶς ἐξελέγησαν καὶ ἐκλάπησαν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτί, πάλιν ἀλλόκοτον φαίνεται νὰ μὴ ἀνακαλυφθῆ μέχρι τοῦδε ἴχνος τοιοῦτου τολμηροῦ κλέπτου καὶ σχινοβάτου, διὰ τοῦ κεραυνωγαγοῦ κατελθόντος. Πολὺ δὲ μάλλον ἀλλόκοτος φαίνεται ἡ παντελής ἐξάλειψις τοῦ κλέπτου, ὅταν καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὡς καὶ ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ἐξετέθη, τοιαύτη κλοπὴ ἀπαιτῆ χρόνον μακρὸν καὶ ἐπιστήμονα νομισματολογικὸν ἔξοχον ὅπως ἐπιτελεσθῆ. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως, ὅτι φῶς ἤρχισε νὰ ἐπιφάνηται ἐν τῇ ἀνακρίσει ταύτῃ καὶ ὅτι ἐσταμάτησεν ἡ ὑπόνοια ἐπὶ ὄρισμένου προσώπου μάλιστα. Ἀλλ' ὁμοῦς τίποτε δὲν βλέπομεν. Περιμένομεν δὲ ἀκόμη νὰ μάθωμεν πόσα ἐκ τῶν ἀπομεινάντων νομισμάτων εἶνε κίβδηλα, διότι ὁ περίφημος τῆς μιᾶς νυκτὸς κλέπτῃς ἦτον, ὡς φαίνεται, οὐ μόνον σχινοβάτης, ἀλλὰ καὶ κιβδηλοποιὸς καὶ ταχυδακτυλουργὸς ἔξοχος. Δὲν ἐννοοῦμεν δὲ διατὶ τόσος θόρυβος γίνεται ἤδη περὶ τῆς μεταφορᾶς τῶν λειψάνων τοῦ μουσείου, ἀφοῦ ἀθροῦδως ἐπετελέσθη ἡ μεταφορὰ τῶν καλλίστων αὐτοῦ νομισμάτων εἰς τὰ ἐρμαρία τῶν ἐρασιτεχνῶν.

ΜΑΣΚΑΡΑΤΙΚΑ

Τί μεγάλα πανηγύρια, τί χοροὶ μασκαρεμένοι,
ξενυκτίσματα καὶ γλέντια, χοροτάδες καὶ μεθόσια,
τὸ μυαλὸ μεταρσιοῦται καὶ ἀνεβοκατεβαίνει
καὶ τὸ ἔθνος συγκεντροῦται καὶ βαδίζει ὀλοῦ ἴσια
Ὅλοι τρέχουν ἄνω - κάτω καὶ ὄλοι κάνουν σαματᾶ
καὶ ἡ γῆ ὅλη κινεῖται καὶ ὁ ἥλιος σταματᾶ.

Καὶ μᾶς φεύγει ὁ Κορτοπάσης δῆλα δὴ ὁ κόρτε πᾶσι
μὰ ἐκεῖ ἔπον θὰ πάη θὲ νὰ ἔβῃ σαρακοστή,
πλὴν τὰς τελευταίας ὥρας προσπαθῆ γὰρ νὰ ἔσπασῃ